

Arrest

nr. 235 162 van 15 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KAYEMBE MBAYI
Louizalaan 441
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat C. KAYEMBE MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 9 september 2008 het Rijk binnengekomen met een studentenvisum. Op 4 december 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart die jaarlijks verlengd werd tot 31 oktober 2014. Op 27 maart 2015 wordt verzoekster van ambtswege uit de registers geschrapt.

Op 30 juli 2018 stuurt de gemeente Ninove een meldingsfiche naar de gemachtigde van de staatssecretaris waarin het voornemen van verzoekster om met dhr. L.L.J., van Congolese nationaliteit een wettelijke samenwoning te sluiten, wordt vermeld.

Op 3 juni 2019 maakt de gemeente Huldenberg melding van het voornemen van verzoekster om met dhr. L.L.J. te huwen.

Op 21 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 september 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: M. M., J.
geboortedatum: (...)1989
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord

..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Vervallen paspoort en geen geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument.

Bovendien is de A-kaart van betrokkene verstreken sedert 31/10/2014.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner bij T. en gezin, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest verzoekster voor het Frans als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) .

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p. 737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster zet in het eerste middel het volgende uiteen:

“De verzoekster voert een eerste middel aan, gebaseerd op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, met name de artikelen 2 en 3.

- van de schending van de algemene rechtsbeginselen en in het bijzonder van goed administratief beheer, wat betekent dat elke beslissing gebaseerd is op legitieme en wettelijk toelaatbare gronden, enerzijds, en anderzijds, het beginsel dat de administratieve autoriteit uitspraak moet doen over alle elementen van de zaak,

- zowel de beoordelingsfout en ontoereikende oorzaken en motieven, als de schending van het evenredigheidsbeginsel en schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de vrijheden fundamenteel (aangenomen op 04/11/1950)

De tegenpartij motiveert haar beslissing als volgt:

(...)

TERWIJL :

Dat een jurisprudentie van het Hof van Cassatie leert dat elke motivatie toereikend moet zijn, in die zin dat het elke administratieve beslissing redelijk moet baseren (Cass, 5 februari 2000, Bull.Cass., 2000, p.285) ;

Dat de tegenpartij haar beslissing motiveert door verzoekster te verwijten dat haar paspoort niet langer geldig is ;

1. Het principe van goed bestuur

Dat het beginsel van goed bestuur vereist dat het bestuursorgaan beslag legt op een verzoek, onder andere om voorzichtig te handelen, rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak en de zaak te onderzoeken met zorgvuldigheid en nauwgezetheid (EEG, arrest nr. 26.342 van 29 april 2009) ;

Het is vaste rechtspraak dat de formele motiveringsplicht waaraan het bestuursorgaan is gebonden, de geadresseerde van het besluit in staat moet stellen de redenen te kennen waarop het besluit is gebaseerd, door duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de auteur aan te tonen om de betrokkene in voorkomend geval in staat te stellen deze in het kader van een beroep aan te vechten en de bevoegde rechter zijn controle in dit verband uit te oefenen ;

Dat uit een jurisprudentie van het Hof van Cassatie blijkt dat elke redenering toereikend moet zijn, in die zin dat deze redelijkerwijs een administratieve beslissing moet baseren (Cass, 5 februari 2000, Bull Cass, 2000, p 285); quod nee, in dit geval ;

Dat de tegenpartij de elementen van de oorzaak zorgvuldiger moet analyseren en geen beslissing moet nemen die gebaseerd is op een vertekende juridische redenering, zoals in dit geval ;

Dat bij het nemen van een dergelijke beslissing, ongeacht het feit dat de aanvrager bij haar partner woont en zij van plan zijn te trouwen, de andere partij het beginsel van goed bestuur schendt en daarmee ook een kennelijke beoordelingsfout maakt ;

De andere partij heeft niet enkel met dit detail geen rekening gehouden, maar heeft bovendien een onevenredige en bijzonder nadelige beslissing genomen jegens de verzoekster ;

De bestreden beslissing is dus gebaseerd op bevooroordeelde motieven zoals hierboven weergegeven en is derhalve in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende het verblijf van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen, het ontbreken van wettelijk ontvankelijke redenen.

Het motiveren van een beslissing is, om het uit te leggen, het is de juridische en feitelijke argumenten blootleggen, het syllogisme dat als basis dient, het is om te formaliseren wat en waarom de auteur van de beslissing voelde zijn bekwaamheid toe te passen op de feitelijke situatie waarop deze is gericht; dat het doel van deze regel niet alleen is om de administratie te dwingen zich aan de burger te rechtvaardigen, maar ook om hem te dwingen de rechter een solide basis te verschaffen voor zijn controle van de wettigheid (D. Lagasse, Act van 29 juli 1991 over de formele motivering van administratieve handelingen, JT, 1991, pagina 737) ;

Om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, houdt net als elke andere negatieve administratieve beslissing in dat het besluit de eigen situatie van de aanvrager moet vermelden, evenals de redenen waarom de bourgmestre de aanvrager weigert op het grondgebied te blijven en waarom hij wenst een einde maken aan de scholing van kinderen ;

Dat van al het bovenstaande, deze beslissing illegaal is ;”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt zo uitdrukkelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft met een vervallen paspoort en geen geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument. De A-kaart van verzoekster is verstrekt sedert 31 oktober 2014. Verzoekster kan bezwaarlijk betwisten dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster laat na aan te tonen dat zij over een geldige reistitel of verblijfsdocument beschikt. Verder wordt gemotiveerd dat de samenwoning van verzoekster met haar partner en de intentie om te huwen, haar niet automatisch recht geven op verblijf. Verweerder stelt dat verzoekster als gevolg van de bestreden beslissing enkel tijdelijk wordt gescheiden van haar partner, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Verweerder motiveert, met verwijzing naar rechtspraak van onder meer de Raad van State, dat een dergelijke tijdelijke scheiding niet disproportioneel is in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Bovendien stelt verweerder, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd dat verzoekster toelaat de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Gelet op de voormelde motivering kan verzoekster niet zonder meer worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er geen enkele verwijzing is naar haar individuele situatie. Uit deze motivering blijkt bovendien een weliswaar beperkte, maar zekere belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Uit de opsomming en vermelding van een aantal principes in het middel leidt de Raad af dat verzoekster tevens betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden door geen rekening te houden met het feit dat zij met haar partner samenwoont en dat zij van plan zijn te trouwen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner bij T. en gezin, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”* Aldus wordt in de bestreden beslissing, in weerwil van verzoeksters betoog, wel degelijk rekening gehouden met de samenwoning met haar partner en met haar intentie om te huwen. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij over een geldig visum beschikt of over een geldig visum vervangend verblijfsdocument. Evenmin toont zij aan dat de loutere samenwoning of intentie om te huwen haar automatisch een recht op verblijf zouden geven. Verzoekster betoogt dat er geen redenen werden gegeven waarom een einde wordt gemaakt aan de scholing van de kinderen doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster kinderen heeft. Haar grief in verband met kinderen is dan ook niet dienstig. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel merkt de Raad op dat het beginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en het grondgebied dient te verlaten. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) merkt de Raad op dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel zou schenden. Bovendien is het vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principiearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Overwegende dat volgens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens: "Eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie; Dat een inmenging door een overheidsinstantie bij de uitoefening van dit recht alleen kan plaatsvinden voor zover in dergelijke inmenging is voorzien door de wet en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de veiligheid nationale veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of moraal, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen " ;

Er zij op gewezen dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens het recht op eerbiediging van het privéleven en het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de verzoekster beschermt ;

Dat gezinsleven in de eerste plaats een feitkwesie is waarvoor nauwe interpersoonlijke banden vereist zijn (zoals herinnerd in het arrest K. & T. tegen Finland, 12 juli 2001, § 150) ;

Dat de verzoekster samen met haar partner met wie ze leeft, een gezinsleven onderhoudt waarvan ze zich nauwelijks kan losmaken ;

Dat het doel van de Europese Conventie dus is om rechten te beschermen die niet theoretisch of illusoir zijn maar die concreet en effectief zijn (zie EVRM, Aït-Mouhoud tegen Frankrijk, 28.10.98, onder verwijzing naar het arrest Airey tegen Ierland van 9.10. 79, § 24) ;

Dat de bescherming van het privé- en gezinsleven van de verzoekster gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens inderdaad geen inbreuk op het privé- en gezinsleven inhoudt, maar ook positieve verplichtingen om maatregelen om te zorgen voor een effectieve eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven (E. V.R.M., Airey c. Ierland, 9 October 1979, § 32; E.V.R.M., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25.1.2000; E.V.R.M., K. en T. en L. c. Finlande, 19.9.2000) (voy., mutatis mutandis, C.E., 19/1/1993, R.A.C.E., 41.623; C.E., 12.8.1992, R.A.C.E., 40.080, R.D.E., 1992, 71; C.E., 2'avril 1992, R.A.C.E., 9.227 et 39.228; C.E., 6 October 1999, n° 82.723, Adm. Publ. Mens., 1999, p. 169) ;

Dat de inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een legitiem doel moet nastreven, zijnde het "economische welzijn van het land" en "noodzakelijk is in een democratische samenleving", dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dringende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder in verhouding tot het nagestreefde legitieme doel (zie met name: EVRM, Nasri-arrest van 13/7/95, Ser.A nr. 320-B, geciteerd door CE, 25/9/96, TVR, 1997, nr. 1, pp. 31-32) ;

Dat dit artikel een fundamenteel recht vastlegt, namelijk het recht op respect voor iemands privéleven, dat een subjectief recht van ieder mens vormt ;

Dat het recht op respect voor het privéleven "het recht is om relaties met andere mensen aan te gaan en te onderhouden, met name op affectief gebied, voor de ontwikkeling en ontwikkeling van de eigen persoonlijkheid" (Europese Commissie of human rights req.6825 / 74, X v. Ireland, 18 december 1976, DR 5, p.89, geciteerd door CARLIER, JY, RTDH, 1993, p.445 en S. C ./België van 7 augustus 1996, §25, TVR, 1997, nr.3 p.240: "privéleven omvat het recht voor het individu om relaties met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen ") ;

Overwegende dat de verzoekster betoogt dat "de afgelegenheid voor onbepaalde tijd, is een techniek om een wereld van geliefden en een geduldig opgebouwde familie te ontwortelen, en vormt ernstige vooroordelen die moeilijk te repareren zijn voor hem en zijn familieleden en die noodzakelijkerwijs het recht op een privé- en gezinsleven schendt, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM " ;

Dat een beslissing tot weigering van verblijf moet worden beoordeeld overeenkomstig artikel 11 van de wet van 15 december 1980 en artikel 4, §1 van de Europese richtlijn 2003/86 / EG, in overeenstemming met de normen en internationale verplichtingen onderschreven door België. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven moet immers "in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de verblijfsvergunning op straffe van schending van de bovengenoemde internationale normen " ;

Dat door de verzoekster het recht te weigeren met zijn gezin in België te wonen, de andere partij in de onevenredigheid is geraakt die in dergelijke omstandigheden niet gepast is ;

Dat dit feit derhalve een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, dat een fundamenteel recht heeft ;

Voortdurend herinnert de Raad van State eraan dat adequate motivatie niet kan bestaan uit een vage formule, een stereotype of een stijlformule (EC, nr. 53.581, 7 juni 1995, RDE, 1995, nr. 84, p.298-301, EC, nr. 40.109, 14 augustus 1992, RDE, 1994, nr. 77, p.82 EC,nr. 51.507, 2 februari 1995, RDE, 1995, nr. 83, p. 184- 187);

Er zij ook aan herinnerd dat een voorzichtige bestuursregel van de autoriteiten vereist dat zij de evenredigheid waarden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve aanpak, en anderzijds dat deze praktischer is of minder comfortabel in dit geval en de ongemakken die inherent zijn aan de uitvoering ervan (zie EC, 1 april 1996, nr. 58.969, niet gepubliceerd) ;

Dat het derhalve noodzakelijk was rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel, dat op zijn beurt een toepassing is van het redelijkheidsbeginsel, en dat vereist dat er een redelijke evenredigheidsverhouding bestaat tussen de feitelijke gronden voor een administratieve handeling en het doel ervan ;

Dat dit redelijkheidsbeginsel daarom de autoriteit verbiedt tegen elke reden in te gaan. (EC, 27 september 1988, nr. 30.876) ;

Het is duidelijk dat de administratie het beginsel van rechtmatig vertrouwen waaraan het is onderworpen, niet heeft gerespecteerd. Dit principe betekent inderdaad dat de administratie de verschillende wettelijke bepalingen respecteert ;

Vastgesteld moet worden dat de tegenpartij de familiebanden minimaliseert die de aanvrager binden aan haar partner en, aan elke persoon in haar privéleven die Belgisch staatsburger is; een link die niettemin wordt beschermd door fundamentele teksten zoals de Universele Verklaring van de rechten van de mens en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens ;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat de weigering om de aanvrager te regulariseren gebaseerd is op een stereotiepe, onvoldoende en uitgaande, onwettige motivering ;

Dat deze motivatie in geen geval gebaseerd is op enige wettelijke bepaling ;

Daarom is het onvoldoende ;

Daarom vraag ik u om, door deze redenen, een uitzondering te maken door in te gaan op het verzoek van mijn klant, die de schorsing en de annulering van het bevel om te vertrekken wenst. ”

3.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar partner.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat wel degelijk rekening is gehouden zowel met de samenwoning van verzoekster met haar partner als met hun intentie om te huwen. Verweerder wijst er evenwel op dat de intentie om te huwen of de samenwoning met haar partner haar geen automatisch recht op verblijf geeft. De scheiding van haar partner is overigens van tijdelijke duur; namelijk de tijd die nodig is om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

De Raad focust zijn onderzoek dan ook op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoekster deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

In dit verband dient de Raad ook op te merken dat in weerwil van verzoeksters betoog de bestreden beslissing geen 'weigering van verblijf' betreft doch een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft blijkens de stukken van het administratief dossier geen verblijfsaanvraag ingediend.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in

aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder omtrent het ingeroepen gezinsleven een belangenafweging heeft doorgevoerd. Verweerder is van oordeel dat verzoekster als gevolg van de bestreden beslissing slechts tijdelijk wordt gescheiden van haar partner, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels.

Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet disproportioneel en niet in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding van haar gezinsleden tot gevolg heeft en argumenteert op geen enkele wijze waarom een dergelijke tijdelijke scheiding problematisch zou zijn of haar gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen. Er blijkt ook niet dat zij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten zal kunnen onderhouden met haar partner en deze laatste haar, bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes, niet kan bezoeken. Verzoekster brengt ook geen concrete hinderpalen naar voor die haar partner verhinderen om haar te vergezellen naar haar land van herkomst, minstens voor de duur om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Haar partner heeft overigens, blijkens de stukken van het administratief dossier eveneens de Congolese nationaliteit.

Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om, van zodra zij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste reis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij haar partner te verblijven. Verzoekster kan, van zodra er toelating voor het aangaan van het huwelijk wordt gegeven, verzoeken om het vereiste visum om dit huwelijk af te sluiten in België.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet gegeven dat de voorliggende zaak kenmerkt ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In voorliggende situatie moet ook worden benadrukt dat verzoeksters verblijf in het Rijk, sinds 31 oktober 2014 plaatsvond in illegaliteit. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat het gezinsleven zich *in casu* heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoekster er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoekster toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijft zij in dit verband in gebreke.

De Raad besluit dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoekster dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij, los van haar ingeroepen gezinsbanden, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In de mate verzoekster in de uiteenzetting van haar middel ook de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die vaststelt dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en die wordt bevolen om het grondgebied te verlaten. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking onder de middelen is reeds gebleken dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekster geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument heeft voorgelegd en geen geldige motivering heeft gegeven die haar hiervan zou vrijstellen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar verzoekster ten slotte de schending van het vertrouwensbeginsel lijkt aan te voeren merkt de Raad op dat dit beginsel moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedraglijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedraglijn of dat haar toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN